

İki Farklı Ölmek

– Günesen · 07 Nisan 2016

Yerle bir eder insanı, çok sevdiği birini kaybetmek... Bu acıyı yaşayan bizzat biz olabiliriz ama benim bundan daha da zorlandığım bir durum var: teselli eden kişi olmak. Bir ölümün arkasından klasik cümleleri sarf etmek bilirim ki ateşi söndürmez. Çaresiz olduğum bu anlarda ezberden konuşmayı sevmediğim için susarım önce uzun uzun ne söylemem gerektiğini, cümleye nasıl başlayıp nasıl devam edip nasıl bitirmem gerektiğini düşünürüm. Acıya ortak olduğumu da böyle anlarda fark etmiştim zaten. Acının tarifi yokmuş derlerdi. Bunu da öğrenmem bu çaresiz suskunluklarıma denk gelmişti. Sonra pek aynı şeyler bulurum yine söyleyecek 'Hangimiz kalıcıyız ki', 'Bizim gideceğimiz yer de orası', 'O da senin iyi olmanı isterdi'...

Ölümün bir son olmadığını, yaşamanın ise nefes almaktan çok fazlası olduğunu bilince ve inandığı gibi yaşadıkça insanın gözünü korkutmuyor ölüm. Ben de bu acıya maruz kalmış yakınlarımı bunun bir son olmadığı iknaya çalışırım her seferinde. Bizim de gideceğimiz yer orası değil mi nihayetinde?

Kitaplığımda eski kitaplarımı karıştırırken bir kitapta rastladığım şu cümle benim anlatmaya çalıştığım şeyi çok güzel bir biçimde özetlemişti.

'Geride bıraktığınız kalplerde yaşamak, ölmek demektir'*

Doğmak, yaşamak ve ölmek, anladığımızdan ya da anlamdığımızdan çok daha fazla anlama gelebilen maddi boyutuyla üzülmemize sebep olan ama manevi boyutunu da düşünmemiz gereken dünyaya gelen herkesin başına gelmiş ve gelecek olan üç temel fiildir.

Yaşayanda ölmeyen hiçbir şey ölmüş olmuyor. Bir yerlerde yaşıyor düşüncelerimizin uç ve en noktalarında en yakınlarımız mesela.'toprağın üstündeki sıcak bedene canlı, toprağın altındaki soğuk cesede ölü' diyecek kadar basit bir şey midir yani bu? Ölmek dediğin toprağın altıyla üstü ve sıcak ve soğuk iki beden farkından başka her şeydir. Bugün bizim bulunduğumuz konum itibariyle de düşünecek olursak, kaybettiğimiz nice insan var ki bizi inşa etmişler. Düşündüğümüzden yaptığımıza, okuduğumuzdan yazdığımıza, gittiğimizden geldiğimize, yaşadığımıza ve zamanı gelince ölümüze bile etki edecek olan öğretileri, cümleleri vardır kaderimizin her köşesinde. Sesi kulağımızda, gülüşü ve ağlayışı gözümüzün önünde, bu çok sevilenlerimiz bizi ince ince işleyen, bu çok sevilenlerimiz olan insanlar soğuklar belki de kalmadılar. Ama yaşıyorlar...

Çok sevdiğim bir filmde geçen şu cümleler 'Ölürsen ölürsün işte, sen arkadan ağlayanın var mı ona bak'** özetlemiş olacak ki maddi ölmek saniyelik bir fiziki boyut değiştirme olayı, ama manevi ölmek hayatımızda biriktirdiğimiz insanlara göre sonsuzluğun her ücrasına kadar uzanabiliyor.

* Thomas Campbell

** Hayat Öpücüğü

Mehmet Günesen

7 Nisan 2016 Perşembe